

Եղիշե Չարենց

Բախշովն անցան, բույր շնչեցին

Բախշովն անցան, բույր շնչեցին, ափսոս, որ վարդը չտեսան,
Չոր ու դատարկ տեսքով տարված՝ հոգեկան, բարդը չտեսան:

Երգիս ձայնին մեջլիսն եկան, ու անտարբեր անցան նորից՝
Սրտիցս իրենց սիրտը գցած հոգեղեն կարթը չտեսան:

Եղա ինչպես ամառվա արտ՝ քանի դեռ սիրտ կար ու կրակ՝
Ցողունների օսկով տարված՝ անսահման արտը չտեսան:

Քո՛ւյր, սիրեկան, օտար մարդիկ, բարեկամ ու անձանոթ
Մոտովս անցան՝ տաղերիս տակ կենդանի մարդը չտեսան: